

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. K. W.**
zastoupený advokátem Mgr. Theobaldem Ptoszkem
sídlem Horní 55A, 700 30 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2021 č. j. 24470/21/5100-41453-711335,
ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 12. 2020, č. j. 4245177/20/3213-50524-802425, o úroku z neoprávněného jednání správce daně.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný v odst. 29 napadeného rozhodnutí popřel obsah svého rozhodnutí ze dne 9. 11. 2020 o stanovení doby vzniku přeplatku. Žalobce namítá nicotnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 105 odst. 2 písm. b), písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“), když rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020 může být zatíženo vadou postupem v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu. Postoupení kompetence ve věci rozhodnutí o výši úroku správci daně mohlo způsobit nezákonnost či nicotnost rozhodnutí o výši úroku z vratitelného přeplatku ze dne 25. 11. 2020, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020. Žalovaný podle žalobce vůbec neuvedl v napadeném rozhodnutí žalobcovo podání ze dne 30. 11. 2020 a rovněž se nevypořádal s doplněním odvolání z 21. 12. 2020, jen vágně odkázal na nekonkrétnost jeho obsahu. Žalobce považuje body 22-24 napadeného rozhodnutí za vnitřně rozporné, když se v nich tvrdí, že podání ze dne 21. 12. 2020 nebylo správcem daně vyřízeno, a zároveň se tvrdí, že se správce daně vypořádal s námitkami ve věci úroku podle § 254 daňového řádu v plné šíři. Žalovaný podle žalobce nesprávně posoudil v bodě 14 rozhodnutí úrok ve smyslu § 254 daňového řádu pouze z pohledu prekluze a pominul evidenci daní či platnost úkonů správce daně, aniž by je podrobil důkladnému přezkumu. Žalovaný podle žalobce nezkoumal otázku prekluze práva vymáhat exekučně penále po 6 letech od původní splatnosti ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 5 Afs 35/2009. Žalobce s odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 205/2017 nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nemůže dojít k „překrytí“ různých typů úroků (§ 155 a § 254 daňového řádu). Dále žalobce uvedl námitky, týkající se jiné věci, vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Af 1/2021. Část žaloby považuje soud za zcela obecnou, takže nesplňuje předpoklady pro žalobní bod (především výčty údajně porušených ustanovení zákonů bez vazby na konkrétní skutečnosti), případně za zmatečnou („správce daně se pokusil lstivě vyvinít tím, že uvedl datum rozhodnutí předcházející přijetí odvolání“ – bez konkretizace rozhodnutí...).
3. Žalobce doručil soudu „na vědomí“ další podání dne 3. 6. 2024, které se však týkalo věci sp. zn. 22 Af 1/2021, proto se k němu soud zde nevyjadřuje.
4. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že předepsání úroku podle § 254 daňového řádu není návrhovou záležitostí, správce daně tak činí při splnění podmínek z moci úřední. V daném případě nebylo naplněno ustanovení § 254 odst. 1 ani odst. 2 daňového řádu ve znění do 31. 12. 2020.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. O žalobě soud rozhodl u jednání dne 14. 6. 2024, když žádost zástupce žalobce o odročení jednání neshledal včasnou ani řádnou (§ 50 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 64 s. ř. s.). Mezi doručením předvolání k jednání a žádostí o odročení totiž uplynul celý týden, přitom zástupci žalobce zřejmě nic nebránilo v tom, aby jej sdělil obratem, když tvrzeným důvodem byla dlouhodobě plánovaná dovolená zástupce žalobce. Takto zcela obecně tvrzený důvod zástupce žalobce navíc nekonkretizoval dostatečně ani na výzvu soudu, když doručil pouze údajný screen z aplikace Booking.com, v němž však

chyběla jakákoli zmínka či vazba na zástupce žalobce. Je třeba dodat, že zástupce žalobce i žalobce sám se nařízeného jednání zúčastnili.

7. Soud neprováděl u jednání žádné dokazování, neboť vše podstatné pro přezkum napadeného rozhodnutí bylo obsaženo ve správních spisech.
8. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žádostí ze dne 20. 9. 2019 žalobce požádal správce daně o vrácení „všech přeplatků na všech daních“. Správce daně mu rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019 nevyhověl. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020 změnil rozhodnutí správce daně tak, že rozhodl o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob v částce 460 000 Kč, vykázaného ke dni 20. 9. 2019. Žalovaný odlišně od správce daně vyhodnotil uplynutí lhůty pro placení daně – podle žalovaného to bylo dnem 31. 12. 2014, takže platby zaplacené žalobcem po tomto datu bylo nutno vrátit. Přeplatek 460 000 Kč byl žalobci vrácen dne 19. 11. 2020 a úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu byl žalobci přiznán rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020. Správce daně poté dne 18. 12. 2020 rozhodl tak, že žalobci nenáleží úrok z neoprávněného jednání správce daně, když žalobcův požadavek na úrok podle § 254 daňového řádu posoudil jako námitku podle § 159 daňového řádu. Proti tomu podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
9. Krajský soud především uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil podmínky, za nichž bylo možno přiznat úrok z neoprávněného jednání správce daně i důvody, proč tomu tak u žalobce nebylo (zejména body 13-15). Krajský soud se s žalovaným zcela ztotožňuje a pro stručnost odkazuje na jeho přílehu argumentaci, proti níž žalobce prakticky neuvedl relevantní oponenturu. Pokud jde o bod 29 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zde se žalovaný pouze ohrazoval proti tomu, jak žalobce v odvolání překroutil to, co žalovaný uvedl v odůvodnění rozhodnutí ze dne 9. 11. 2020 (ve věci vrácení přeplatku). Nejde o žádné popření obsahu a navíc se žalovaný jen vypořádával s odvolacími námitkami, které se výrazně míjejí s předmětem nyní napadeného rozhodnutí. Žalobcova námitka nicotnosti napadeného rozhodnutí je vedena pouze v hypotetické rovině. Soud podotýká, že ve věci sp. zn. 22 Af 1/2021 (která se týkala rozhodnutí ze dne 9. 11. 2020), dospěl k jednoznačnému závěru, že žalovaný neporušil § 115 odst. 2 daňového řádu. Námitka ohledně „postoupení kompetence“ je natolik obecná, že se jí soud nebude více zabývat. Žalovaný skutečně neuvedl v napadeném rozhodnutí žalobcovo podání z 30. 11. 2020, protože se jednalo o odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 25. 11. 2020, tedy ve věci úroku z vratitelného přeplatku podle § 155 daňového řádu. Pokud jde o žalobcovo podání z 21. 12. 2020, soud se zcela ztotožňuje s hodnocením žalovaného v bodě 24 rozhodnutí, neboť jediná použitelná věta z žalobcova podání zní „Správce daně neunesl důkazní břemeno ani pokud jde o úrok z prodlení“. Žalovaný v bodech 22-24 rozhodnutí stručně popsal časovou souslednost žalobcových podání a rozhodnutí správce daně, soud s tímto souhlasí a neshledává v tom žádnou rozpornost. Žalobcovo tvrzení, že žalovaný nesprávně posoudil úrok ve smyslu § 254 daňového řádu pouze z pohledu prekluze a pominul evidenci daní či platnost úkonů správce daně, aniž by je podrobil důkladnému přezkumu, svědčí o neznalosti či nepochopení daného zákonného ustanovení, které bylo založeno na (předchozím) zrušení, změně či prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně (§ 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020). Žalobcem zmíněný rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 35/2009 (zřejmě č. j. 5 Afs 35/2009-265 – pozn. soudu) se týkal lhůty pro vyrozumění daňového dlužníka o předpisu penále, nikoli jeho vymáhání. Soud nebude za žalobce domýšlet, jakou souvislost by tento rozsudek měl mít s nyní přezkoumávaným

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

rozhodnutím žalovaného. K otázce „překrývání“ různých typů úroků soud jednak odkazuje na body 17-21 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný srozumitelně vysvětlil tuto problematiku a soud s jeho závěry souhlasí, a dále soud uvádí, že z žalobcem odkazovaného rozsudku tedy rozhodně nevyplývají skutečnosti, které se žalobce snaží prezentovat v žalobě. Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví dlouhodobě zastává názor, že *Není možné, aby za stejné období příslušel daňovému subjektu nárok jak na úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu, tak na úrok z nezákonného postupu správce daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu, neboť tyto nároky se navzájem vylučují – plní totiž obdobný účel, ale každý z nich z jiných skutkových důvodů. Zatímco úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu představuje paušalizovanou náhradu škody způsobenou prodlením správce daně s jinak zákonným vyměřením nadměrného odpočtu, úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu představuje paušalizovanou náhradu škody způsobenou nesprávným (nezákonným) úředním postupem* (viz rozsudek NSS ze dne 30. 12. 2022 č. j. 2 Afs 60/2021-23). K obecným či zmatečným částem žaloby soud nemá, co by uvedl.

10. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
11. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. června 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu